Flacăra olimpică

A trecut
din mină
în mină,
din viscol
în viscol,
din inimă în inimă
și s-a răsfrint
cu miriade
de raze
în oglinzile albe
ale Alpilor,
încălzind
dincolo de pîrtii și nea,
dincolo de munți,
dincolo de viscol,
departe,
pînă aici
în inima
mea.

Mircea BONDA

DE LA 19 m LA 154 m

DIN ISTORICUL ZBORULUI PE SCHIURI

Prima relatare scrisă despre săriturile cu schiurile o avem din anul 1862, cînd un ziar în care se făcea cronica unui concurs de schi disputat la 1 februarie în localitatea Grörud (Norvegia) scria: **„Concursul de astăzi a luat sfîrșit pe timpul prînzului cu un epilog neașteptat. Pe pista de la Greisen, cîțiva tineri schiori au sărit de pe un zid de 9 picioare".**

Nu au trecut decît șase ani și această nouă ramură a schiului avea numeroși adepți, fiind inclusă în concursuri alături de cursele de fond. Primul care și-a înscris numele pe lista recordmanilor a fost tînărul Sobdre Auresen Nordheim, venit din Telemark să cîștige concursul de la poalele colinei Huseby. A fost primul recordman al probei (cu o săritură de 19 m).

Pînă în primul deceniu al secolului XX, performanțele săritorilor de la trambulină au crescut, dar nu vertiginos. M. Hemmestveit (Norvegia) sare la Red Wing (S.U.A.) 31,1 m (1891), N. Gjestvang (Norvegia) realizează 41 m în 1902, iar A. Haugen obține în 1911, în S.U.A., 50 m. Salturi mari încep din 1920, de cînd s-a îmbunătățit construcția trambulinelor. Inginerii au început să facă calcule și au realizat profiluri îmbunătățite, ceea ce a permis mărirea simțitoare a trambulinelor și deci a lungimii săriturilor. În al doilea rînd, ca urmare firească a vitezelor sporite pînă la 70—80 km pe oră și a zborului prelungit, s-a îmbunătățit și tehnica săriturii. Continuînd tradiția, tot un norvegian — Iacob Tullin Thams — a fost promotorul noii tehnici: aplecarea accentuată înainte a trunchiului, folosindu-se mai bine curenții de aer. El a fost primul campion olimpic la sărituri de la trambulină (Chamonix, 1924) și a executat pentru prima dată o săritură de 70 m (la Odnes, în Norvegia, în anul 1924). De aici, cursa pentru o săritură cît mai lungă ia proporții impresionante. Frații Birger și Sigmund Ruud (Norvegia) poartă „ștafeta" pînă la 92 m (Birger, Ruud — 1934) realizați pe trambulina de la Planica (Iugoslavia).

Apariția trambulinei „mamut" (cum sînt denumite trambulinele uriașe) de la Planica a reprezentat un însemnat pas înainte în evoluția recordului. După zeci de ani de sărituri, austriacul Iosef Bradl realizează la Planica 101,5 m (1936), fiind primul care a depășit granița celor 100 m, tel urmărit și de frații Ruud. În 1948, P. Tchannen (Finlanda) sare, tot în Iugoslavia, 120 m, performanță maximă pe această trambulină.

O dată cu construirea celei de a doua trambuline „mamut", la Oberstdorf (R. F. a Germaniei), supremația este ținută de această trambulină. În 1950, W. Gantschnigg (Austria) sare 124 m, S. Weiler (R.F.G.) 127 m, D. Netzel (Suedia) 136 m, pentru ca în 1951 finlandezul Tuno Luiro să realizeze 139 m, record care a rămas în picioare pînă în 1961, cînd iugoslavul Iosif Slibar a sărit 141 m. În sezonul anului 1964 suedezul Sjober Kjell sare și el 141 m, puțin mai tîrziu cehoslovacul Dalibor Matejlek obține 142 m, dar numai peste 24 de ore italianul Nilo Zandanel stabilește un nou record: 144 m. Următorul recordman este Peter Lesser cu 145 m iar în 1967 Bjorn Sjoberg (Suedia) atinge 148 m, pentru ca în același an Lars Grini (Norvegia) să atingă o nouă graniță: 150 m. Actualmente, recordul este deținut de austriacul Reinhold Bachler cu 154 m (martie 1967, pe trambulina de la Vikersund, Norvegia).

Trebuie să precizăm că aceste performanțe nu constituie recorduri mondiale oficiale, deoarece lungimea săriturii depinde de mai mulți factori: puterea de aruncare a trambulinei, starea timpului și a zăpezii etc. Se poate vorbi, însă, despre recordurile unei trambuline, așa cum am amintit în rîndurile de mai sus.

Desigur, pare curios că un săritor de peste 140 m nu cucerește titlul de campion olimpic sau mondial pe o trambulină de 70 m sau 90 m. Realitatea este, însă, că cei care sar pe trambuline „mamut" fac antrenamente speciale pentru sărituri lungi și că acestea sînt doar măsurate, nu și punctate ca stil. Așa se face că nici Slibar, nici Matejlek și nici Zandanel nu au obținut rezultate strălucite la Jocurile Olimpice de la Innsbruck. Matejlek, de pildă, s-a clasat pe locul 10, cu sărituri de 90,5 m și 84,5 m și 102 puncte la stil, față de 93,5 și 90,5 și 111,50 puncte la stil, cît a realizat campionul olimpic Toralf Engan. Iar Nilo Zandanel s-a clasat pe locul 25, cu sărituri de 87,5 și 81,5.

ÎN CIȘMIGIU, ACUM PATRU DECENII

Acum 40 de ani, Cișmigiul era locul de întîlnire al amatorilor de patinaj. Din cînd în cînd avea loc și cîte o mare „sărbătoare a gheții", cum a fost aceea din 1928, descrisă de un cronicar al vremii.

„...Mii de persoane se adunaseră, atît împrejurul lacului cît și pe gheață, pentru a asista la probele anunțate. Lacul, frumos decorat cu steaguri și ghirlande, era negru de lumea care forfotea pe patine, atît împrejurul „couri"-ului de hockey cît și de-a lungul pîrtiei de curse, trasată în roșu pe gheața strălucitoare. ...S-au desfășurat întîi cursele de 250 m., de juniori și seniori, și apoi cursele de 500 m împrejurul lacului".

Un mare interes a stîrnit meciul de hockey-canadian, cum i se spunea pe atunci. Partenere? Echipele Tenis club român (T.C.R.) și Hockey club român (H.C.R.)

Apoi, campioana de *„patinaj figuri"* a României, Lia Popp, care *„venise dinadins în Capitală, ca să ia parte la acest meeting sportiv"*, a făcut o frumoasă demonstrație. De asemenea, polisportivul Ilie Subășeanu, campionul Capitalei, Gh. Onciul s.a. și-au arătat și ei măiestria, iar Titel Stoeneseu *„a executat o serie de sărituri pe deasupra unei bănci întesate cu spectatori"*, și în cele din urmă executînd *„o săritură măiastră pe deasupra unui automobil adus pe gheață în acest scop"*.

Gh. R.

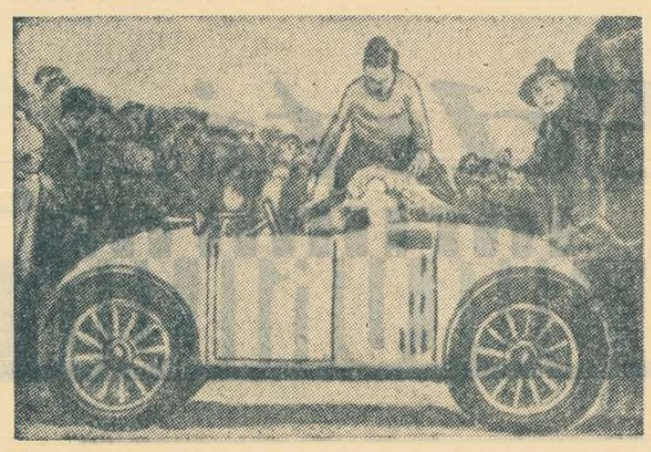

Doi aștri din constelații diferite se întîlnesc pe firmamentul Olimpiadei. Schiorul american Billy Kidd, autorul spectaculoasei căzături în coborîrea „non-stop" de la Chamrousse, este vizitat după accident de compatrioata sa Audrey Hepburn, celebra vedetă de film

Telefoto: U.P.I.—Agerpres

Convorbiri cu domnul Gore

REZULTATELE DEFINITIVE ALE OLIMPIADEI DE IARNĂ

— Deranjez?

— De loc, mi-a răspuns dl. Gore din prag, dar o să te rog să mă aștepți cîteva minute: sînt ocupat, calculez rezultatele Olimpiadei.

— **Rezultatele de pînă azi?!).**

— Nu. Toate.

— Vrei să zici că te ocupi cu pronosticuri...

— Nu. Cu certitudini.

— Bine, dar Jocurile nici nu s-au terminat.

— Pentru mine s-au terminat. Vorbesc de rezultatele definitive, nu de performanțele trecătoare. Vorbesc de ceea ce durează și nu trece. Spre deosebire de ceea ce se petrece sub ochii noștri la Chamrousse sau Alpe d'Huez, pe pîrtii. Vorbesc despre ceea ce rămîne după emoții, după înfrigurare, după strădanii, după accidente și incidente, după victorii, după lacrimi, după ce toată lumea va fi plecat acasă...

Din păcate de-abia astăzi am intrat în posesia revistelor care publică performanțele obținute la Grenoble și soneria dumitale m-a găsit în clipa cînd tocmai eram pe cale să alcătuiesc clasamentul final.

— Vreau să văd și eu ziarele acelea cu rezultatele definitive. Dar, repezindu-mă la masa de lucru a d-lui G., n-am întîlnit nici „l'Equipe", nici „Miroir-Sprint" („special" — bineînțeles, special), ci un teanc de publicații fără nici o legătură cu sporturile de iarnă, dacă nu chiar în relații reci cu acestea: reviste de artă plastică, volume despre spectacolul de teatru contemporan, anale de arhitectură, studii muzicale, caiete cinematografice... Cîteva aveau poze; altele erau aride de tot.

Gazda mi-a făcut semn să stau liniștit, s-a așezat pe scaun și a pornit să înșire dedesubtul titlului:

TABELUL PERFORMANȚELOR DE LA J.O. GRENOBLE

următoarele:

1) Construirea, după planurile lui Wogenski, a Casei de cultură din Grenoble. Se afirmă că-i una din cele mai interesante din Franța (autorul: ucenic al lui Corbusier). Se pare că-i printre cele mai frumoase din lume. Casa, un mic „trust de culturi și cultură", găzduiește o sală de teatru, una pentru filme, expoziții de pictură, locuri pentru discuție și dans etc. Și, după modelul celorlalte case, implantate în Franța ultimilor ani, animatorii ei vor s-o transforme într-un focar de experiențe și dezbateri, care să umple după-amiezile tinerețului pe următoarea sută de ani.

2) Efectele simpozionului de sculptură organizat în august. Invitații, artiști din cîteva țări, au lucrat aici pentru Jocuri, lăsîndu-și operele:

a) mobil de Calder (lîngă gară).

b) lucrările lui Apostu, compatriotul nostru

c) un ansamblu de Claude Viseux

d) o fîntînă de beton, de Patkai

e) un zid de piatră al japonezului Mizui

f) o statuie de Lipsy (pe auto-stradă, cum intri în oraș).

3). Filmul Olimpiadei, încredințat regizorului Claude Lelouch. Pelicula va însemna, fără îndoială, ceva în viața cinematografiei.

4) Lucrările muzicale, create anume pentru Olimpiadă, începînd cu partitura simfonică executată la deschiderea festivă și terminînd cu melodia interpretată de Mireille Mathieu.

Încheind lista, dl. G. a tras o linie ca la adunări, a calculat repede în minte, a notat o vorbă indescriptibilă, și, lăsînd pixul din mînă, s-a întors către mine:

— Eram sigur că astea vor fi rezultatele. Aș fi pariat. De altfel, nici nu-i de mirare. Dacă inteligența îl determină pe oameni să ia în considerație fenomenul sportiv, sportul, la rîndu-i, se răzbună, determinînd inteligența.

Pauză. Și zîmbet încet pe buzele d-lui Gore.

— Mă gîndesc că peste cîteva luni de zile, preumblîndu-se prin Grenoble și fiind îndemnat să admire Casa de cultură sau mobilul lui Calder, un profesor de estetică străin, se va adresa gazdei satisfăcute, cam cu melancolii: „Frumos, nu zic nu. Dar trebuie să recunoști și dumneata că ați avut noroc: peaici au trecut schiorii...".

1) Convorbirea se desfășura în ziua a 3-a a Jocurilor.

Al. MIRODAN

ET IN ARCADIA EGO!

SPORTIVI ROMÂNI, CU 45 DE ANI ÎN URMĂ LA GRENOBLE

Cu patruzeci și cinci de ani în urmă, la Grenoble, a avut loc un mare eveniment sportiv: construirea unuia dintre cele mai frumoase stadioane ale Franței. În luna noiembrie 1923 francezii au ținut să inaugureze acest splendid stadion, cu participarea unei echipe românești, invitînd în acest scop puternicul club universitar din Cluj.

Era pentru prima oară cînd o echipă de club românească poposea pe pămîntul Franței. Intonînd „Marsseillesa" și alte cîntece franțuzești și românești, învățate sub bagheta profesorului Sava Columba, unsprezecele clujean: Lazăr, Tiriea, Albiș, Rat Brutus, Hațieganu, Huza, Corcan, Guga, Șerb, Bonciucat și Giurgiu I. pornea peste hotare în vagoanele de clasa a treia ale unui tren, fiecare cu cîte un burduf de brînză, două rude de salam și pîine, totul procurat printr-o cambie iscălită și girată cu mari greutăți la o bancă locală. Așa s-a făcut primul mare turneu al unei echipe de club românești peste hotare!

După ce cîștigă prima partidă, la Lyon, cu scorul de 4—2 (2—0) prin golurile marcate de Aurel Guga (3) și Bonciucat, la scurt interval, „U" joacă la Grenoble, unde aveau loc mari serbări pentru inaugurarea stadionului.

În deschidere, s-a jucat partida de rugby dintre universitățile Paris și Grenoble (cîștigată de parizieni), după care urmează, în vedetă, jocul „Universitatea" — Grenoble, în care francezii au fost nevoiți să închine steagul cu 3—0 (2—0), prin golurile marcate de Guga (2) și Giurgiu I. Un amănunt simpatic în legătură cu un vechi obicei local francuzesc: o nouă victorie românească și la banchet, unde primii clasați la mîncarea unor mici pești bine pregătiți în pesmet, aduce locul întîi clujeanului Huza cu 50 de bucăți și locul doi lui Eugen Hațieganu cu 40 de bucăți!

Presa franceză se ocupă pe larg de categorica victorie a Universității și, ca urmare, românii sînt invitați să joace și în Italia, la Torino.

Astăzi, la Cluj cei ce au jucat atunci la Grenoble, prof. univ. Petre Tîrlea și juriștii pensionari Pompei Lazăr, Rat Brutus și Huza, cu amintirile reîmprospătate de Olimpiadă, se gîndesc de pe acum la invitația ce o vor face grenobleziior în 1969 cu ocazia împlinirii a cincizeci de ani de activitate a clubului sportiv „Universitatea", club ce a făcut istorie în fotbalul românesc.

dr. Mihai IUBU
Cluj

Peggy Fleming mai bună ca Emmerich Danzer!

Regulamentul internațional de patinaj artistic nu permite întreceri directe între băieți și fete. Totuși, o astfel de întîlnire s-a realizat și anume între Peggy Fleming și Emmerich Danzer, între campioana și campionul lumii. Bineînțeles, nu pe luciul gheții, ci numai pe... hîrtie.

Luînd ca bază notele obținute la campionatul mondial din 1967, la Viena, iată rezultatele acestui duel sportiv inedit:

	FLEMING	DANZER
Figuri obligatorii (media)	4.52	4,46
Figuri libere (media)	5,82	5,86
Note medie generală (media)	5,17	5,16

Deci, cu o sutime de punct, admirabila Peggy Fleming ar fi cucerit titlul de campioană mondială absolută în fața celui mai autorizat adversar.

Cum se va solda lupta indirectă de la Grenoble?...

— —

CULESE LA GRENOBLE

● Era așa de frig în ziua în care trebuia să se dispute proba de coborîre bărbați, încît 35 de persoane s-au refugiat în cabina de unde se dau în mod obișnuit plecările. Această cabină nu poate, însă, adăposti decît 4 oameni. Vă puteți imagina cum stăteau înăuntru oficialii și cei cîțiva concurenți care așteptau cu nervii încordați decizia juriului...

● *Toini Gustafsson, cîștigătoarea cursei de 10 km, este considerată și principala concurentă la primul loc pentru nu mai puțin rivnitul titlu de Miss Olimpiadă, pe care, acum, cînd a devenit campioană olimpică, are mari șanse să-l obțină, în fața contracandidatei principale, Hanna Mașkova, depășită la proba sa de patinaj artistic. În cazul unei victorii în concursul de frumusețe, suedeza va fi, sigur, singura dublă campioană a actualei Olimpiade.*

● După cum s-a anunțat, schiorul american Billy Kidd s-a accidentat la gleznă în timpul coborîrii non-stop și, la un moment dat, participarea sa la proba de coborîre era incertă. Ambițios, sportivul american s-a pregătit totuși de start. Tatăl său, auzind această decizie, s-a dus cît mai sus pe pîrtie pentru a-l încuraja și, mai ales pentru ca strigătele sale să fie auzite de „Billy the Kidd", cum îl poreclesc toți schiorii pe acest dîrz sportiv. Încercînd să urce o pantă, Kidd-senior a căzut și... și-a scrîntit gleznа! Întreaga familie este, așadar, accidentată.

● *Un preot canadian s-a stabilit, în aceste zile, la Autrans. Prevăzut cu o pereche de schiuri și cu un aparat de filmat, el a început să realizeze un documentar despre probele nordice.*

● Ostașii dintr-un batalion de vînători alpini, care au datoria de a bătători în permanență pista trambulinei de la Saint Nizier, au făcut un calcul: ei urcă și coboară în fiecare zi 1765 de trepte. Este o performanță...

● *Șapte elvețieni din Neuchâtel au venit la Grenoble pe schiuri. Prima etapă a „maratonului" lor, fiind lipsită de zăpadă, cei șapte entuziaști au parcurs-o pe jos. Componenții grupului, care au fost primiți de oficialitățile din Comitetul de organizare a Jocurilor, au vîrsta între 24 și 43 de ani.*

● Invazie de artiști la Grenoble! Buletinele de presă pe care le primim zilnic ne informează despre activitatea lor. Gilbert Bécaud, Johnny Halliday și alții dau spectacole și își anunță orele de... autografe. Este așteptat Tino Rossi, care în ziua de 10 februarie va da un spectacol la Chamrousse.

● La Grenoble sînt însă prezente nu numai vedete ale ecranului sau scenei. Vin și numeroși sportivi sau foști mari campioni. De pildă, Georg Thoma, campion olimpic în 1960 la Squaw Valley la combinata nordică, a sosit ca turist la Villard de Lans. La Grenoble se află, printre alții, Michel Jazy, care a manifestat o excelentă pregătire fizică, într-o seară, la clubul din Grenoble, unde a dansat mai multe ore „jerk".

— Mistrețul, trebuie cinstit!

desen de SAVA EMILIA

EXEMPLE DE DÎRZENIE

Inițiatorul Jocurilor Olimpice moderne, Pierre de Coubertin, a precizat că „la jocuri important este să participi, nu să cîștigi". Interpretînd preceptul, concurenții de la bob nu s-au mulțumit doar să participe, ci au ținut să ajungă și la capătul cursei. În prima manșă, la bob două persoane, echipajul canadian Gehrig—Goetschi s-a răsturnat într-un viraj. Goetschi (frînarul) a fost aruncat afară din bob, în timp ce colegul său a terminat parcursul la cîrmă. Dar și frînarul, în virtutea elanului căpătat în cădere, a parcurs toată lungimea pistei pe spate și a trecut și el linia de sosire, după cîteva secunde. O aventură întrucîtva asemănătoare s-a întîmplat mai tîrziu și francezilor Gerard—Christaud. Bobul lor s-a dezechilibrat într-un viraj, echipierii au rămas la locurile lor, dar bobul a început să coboare cu spatele, și în această poziție „neclasică" a trecut linia de sosire, cu mediocrul timp de 1:34,47.

DEFINIȚII

Televizor: Grenoble la tine-acasă.

Start: Singurul punct al probei unde toți sînt egali.

Cerc: Unul singur, poate să însemne globul pămîntesc. Cinci simbolizează Olimpiada, adică tot... globul pămîntesc.

Puc: Zeul... hocheiștilor.

Talent: „Trambulina"... performanțelor.

Sapporo (Japonia): „Grenoble"... mîine. Adică peste 4 ani.

PARANTEZE...

● Nu numai sportivii, ci și... ziariștii sportivi trebuie să dovedească la „Olimpiada albă" ● bună... pregătire fizică. Mai ales cînd este vorba să realizezi un adevărat „slalom" printre... stele.

● Bizare mai sînt unele „performanțe". Te antrenezi, de pildă, trei ani, ca să realizezi o... entorsă.

● Recitiți cu atenție jurămîntul olimpic. Este valabil nu numai pentru Olimpiade...

● Ce valorează mai mult decît un start bun? O sosire bună!

● Cu fiecare concurs, Olimpiada de iarnă de la Grenoble prilejuiește un tot mai bogat schimb de experiență. Pe scurt, cîștigă și... necîștigătorii!

● Cine se pricepe la coborîre, urcă... pe podiumul învingătorilor!

● Folosirea blitz-urilor a fost interzisă și pentru pîrtia de bob. Cum s-ar zice, de astă dată li s-a făcut și fotoreporterilor... figura.

ÎNTR-O NOAPTE DE IARNĂ

Înconjurată de munți și tăceri, cabana dormea, vegheată de stele...

— Ce caut eu aici, între nămeții aceștia nesfîrșiți? — spuse mai mult pentru sine o patină.

— Cum ce cauți? o dojenură prietenos schiurile. Tu, ca și mine, ca și săniuța, sîntem sporturile iernii și rostul nostru este să-i purtăm pe oameni spre cabane și peste creste.

— Și eu? oftă timid un puc de hochei, înghețat și clănțănind, într-un colț al terasei, spre lac.

— Da, și tu ți răspunse matură perechea de schiuri. Oamenii au nevoie de noi, așa cum au nevoie de muzică și lectură. Mișcarea e în ei cum e în noi neastîmpărul și dorința de întrecere.

— Adevărat? exclamară în cor patina și săniuța.

— Adevărat! le liniști pucul.

— Bine, dar atunci de ce unii tineri preferă vinul fiert și jocurile de cărți, întreabă candidă săniuța. De ce nu zburdă cu mine prin zăpezi, pe tobogane? De ce?

— De ce? repetă calm întrebarea schiul, de ce? Fiindcă n-au minte de-ajuns. Sînt tineri. Dar nu toți. Ai să vezi că mîine dimineață vei fi, veți fi luate de brat și duse departe, să înfruntați viteze și spații.

— Crezi că mîine?

— Sigur, mîine. Va fi o zi atît de senină, că de aici, de la fereastra cabanei, oamenii vor putea pune mîna pe crestele încă scăldate în razele dimineții, atît de aproape vor fi ele de ochii și inima lor.

— Bine, atunci să așteptăm noaptea. Nu știți că noaptea este un sfetnic bun? Așadar, pe mîine.

— Ei, dar ce vă grăbiți la culcare, se agită patina. Hai să mai povestim puțin. Noaptea este minunată și mie, vă spun — pe lama mea — nu mi-e frig de loc.

— Dar ia privește pucul, spuse săniuța compătimitoare.

— Nu-i nimic, o să-i treacă și lui, interveni optimist schiul. Hai, spune-ne povestea ta.

— De fapt, nu este o poveste... Voiam numai să vă întreb, care credeți că este cea mai vîrstnică dintre noi? Despre mine, oamenii îndeosebi cei ce mă cercetează, știți, istoricii, spun că eu sînt de cînd lumea, că am fost la început de os, lemn și apoi de metal.

— Și ce vîrstă crezi că ai, o iscodi săniuța?

— Păi, cam cinci mii de ani, dacă nu și mai mult.

— Nu ți se pare prea mult, dragă patină, spuse cu invidie pucul, despre care cu toții știau că este tînăr, tînăr de tot, de la începutul acestui secol.

— Nu! Așa spune istoria și de ce aș contrazice-o chiar eu. Voi poate credeți, așa după pictura lui Breughel, că eu sînt mai tînără, dar nu e așa.

— Bine, spuseră înțeleptele schiuri. Dar atunci, mie ce vîrstă îmi dai?

— Eu, sau istoricii?

— Tu, dragă, tu. Lasă-i pe istorici în pace.

— Eu cred că vreo cinci mii de ani. Așa-i că am dreptate?

— Da, ai, deși după unele mărturii și chiar dovezi eu am mai mult decît atît.

Săniuța și pucul se înfiorară de atîtea secole și milenii, laolaltă, în acești doi prieteni ai lor. Sigur, nu-i așa de simplu, să stai cot la cot, cu celebrități milenare.

Într-un tîrziu sparse curajos tăcerea, pucul.

— E-adevărat că vîrstele și experiența noastră de viață diferă. Dar oamenii s-au învățat să ne vadă mereu împreună, așa ca la Jocurile Olimpice de iarnă, ca la Campionatele mondiale sau ca astă-seară aici. Credeți că este o întîmplare că sîntem, acum, toate laolaltă, pe terasa cabanei și sub cerul acesta de iarnă?

— Nu, nu-i o întîmplare, filozofă cu înțelegere schiul. Numai că fiecare sîntem și vrem altceva. Pe tine, puc zglobiu, te poartă cu o șută de km pe oră, jucătorii îndemînatici, cu crosele lor.

Tu săniuță, aluneci vertiginos pe canale de gheață purtînd un om sau doi. Patina este simbolul vitezei sau al măiestriei artistice pe gheață. Iar eu...

— Iar tu?

— Iar eu sînt, ce mă vor schiorii: viteză, fond, săritură.

— Dar noi nu sîntem doar ai campionilor, spuse parcă răzvrătită patina. Nici nu vă închipuiți cîtă dragoste au pentru noi copiii, tinerii. Nu numai cei ce visează și obțin medalii de aur sînt demni de laudă.

— Sigur că da, așa este. Oamenii trebuie să ne iubească pentru bucuria și voluptatea pe care le-o dăruim. Vă amintiți romanul lui Mihail Sebastian „Accidentul" și cuvintele scriitorului — ziseră înviorate schiurile.

— Care cuvinte? Spune-ne, imploră pucul.

— „Nimic nu seamănă cu sporturile de iarnă. Nici muzica, nici vinul nici dragostea".

— Nimic, zău nimic, se entuziasmă patina.

— Nimic, repetă solemn schiul...

Zăpezile și tăcerea vegheau cabana de pe lacul înghețat. Cîteva stele clipiră parcă la auzul ultimelor cuvinte ale schiului. Și apoi își continuară drumul lor de noapte neîntrerupt, spre infinit.

Virgil LUPU

PREMIUL CEL MAI DE PREȚ: VIAȚA

Un mic grup de spectatori, aflați pe marginea pistei de la Alpe d'Huez, asaltau (miercuri) aproape de miezul nopții, pe un alt vizitator al pîrtiei, foarte sumar îmbrăcat pentru altitudinea și temperatura locului și a orei, cu capul descoperit, în ciuda vîntului ce se iscase, dar cu un piept acoperit glorios de zeci de insigne sportive. Asemenea tipi sînt obișnuiți în preajma marilor competiții internaționale, reprezentînd niște veritabile expoziții în permanentă mișcare. De data aceasta, omul venise tocmai din Mexic și deținea o insignă ale cărei culori erau imposibil de definit în ambianța galben-portocalie a luminilor ce străjuiesc pîrtia de bob. Cel care purta insigna mexicană, stîrnind invidia celorlalți, nu era altul decît învingătorul din proba preolimpică de 15 km desfășurată la Innsbruck, cu patru ani în urmă: fondistul italian Marcello de Dorigo, fost coechipier al lui Nones și considerat, în unanimitate, drept cel mai bun produs al schiului italian. Desigur am vrut să știm de ce de Dorigo s-a retras din activitatea competițională și am ascultat, cu uimire, povestea sa, incredibilă, dacă nu ar fi fost spusă de însuși eroul ei.

Praticipînd — în „țara celor 1000 de lacuri" — la un antrenament comun cu schiorii finlandezi, italianul s-a pierdut la un moment dat de ceilalți sportivi și în imensitatea albă a nordului a rămas total dezorientat. Din acel moment Dorigo a început o aprigă luptă, pe viață și pe moarte, continuîndu-și marșul solitar pe schiuri, timp de 22 de ore „Îmi dădeam perfect de bine seama că orice oprire îmi va fi fatală și totodată nutream speranța că procedînd astfel voi ajunge undeva. Ar fi inutil să vă spun că, în acele clipe care aveau să devină ore, nu m-am gîndit nici la aventuri similare, nici la eroismul exploratorilor ci, pur și simplu, doar la mine! Cred, de altfel, că orice divagare, de orice natură, m-ar fi dus la pierzanie. Am făcut cea mai lungă cursă din viața mea, cîștigînd cel mai mare premiu: viața".

Ceea ce campionul italian a omis să spună, dar am aflat de la colegii săi, a fost faptul că ajungînd după 22 de ore la un adăpost omenesc, a trebuit de îndată să fie transportat la un spital, unde i s-au amputat toate degetele de la ambele picioare. Iată de ce Dorigo a părăsit sportul care era să-l ucidă dar care l-a salvat totodată...